

*** Εκτέλεση αλλοδαπών ποινικών αποφάσεων**

στην Ελλάδα

Σταμάτης Δασκαλόπουλος

Εισαγγελέας Εφετών

Με την εισήγηση αυτή επιχειρείται να αναλυθεί το νομικό-θεσμικό πλαίσιο της εκτέλεσης αλλοδαπών ποινικών αποφάσεων στην Ελλάδα, πρωτίστως μεν όταν πρόκειται για εκδοθείσες σε άλλο Κράτος-Μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ο καταδικασθείς είναι ημεδαπός ή κατοικεί ή διαμένει στη χώρα μας, αλλά και όταν πρόκειται για απόφαση δικαστηρίου άλλου κράτους εκτός Ευρωπαϊκής Ένωσης. Εξετάζονται στη συνέχεια τα δύο συστήματα δυνατοτήτων εκτέλεσης στην Ελλάδα αλλοδαπών ποινικών αποφάσεων δικαστηρίων Κρατών-Μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δηλαδή μέσω α) του Ευρωπαϊκού Εντάλματος Σύλληψης και β) των ρυθμίσεων του Νόμου 4307/2014. Αναλύεται περαιτέρω η διαδικασία εκτέλεσης στην Ελλάδα αυτών των αποφάσεων σύμφωνα με το καθένα από τα δύο αυτά συστήματα χωριστά, προσδιορίζονται οι ομοιότητες και οι διαφορές τους και προβάλλεται ιδίως η ευελιξία, η ταχύτητα και η απλούστευση εκτέλεσης στη χώρα μας της παραπάνω κατηγορίας αποφάσεων μέσω του νεότερου θεσμικού πλαισίου του Ν.4307/2014, η οποία γίνεται με απ'ευθείας διαβίβαση της εκτελεστής απόφασης από τις δικαστικές αρχές του ενός σ'αυτές του άλλου κράτους της Ευρωπαϊκής Ένωσης χωρίς την μεσολάβηση Ευρωπαϊκού Εντάλματος Σύλληψης. Τέλος προσδιορίζεται η διαδικασία δυνατότητας προσαρμογής σύμφωνα με το ημεδαπό δίκαιο των παραπάνω αλλοδαπών αποφάσεων προκειμένου αυτές να εκτελεστούν στην Ελλάδα, εφόσον αφορούν στην έκτιση ποινής, εκτέλεση μέτρου ασφαλείας, απόλυση υπό όρους, αναστολή ποινής, ποινή υπό όρους και εναλλακτική κύρωση.

*(Εισήγηση που παρουσιάστηκε σε επιμορφωτικό σεμινάριο Δικαστικών Λειτουργών που διοργάνωσε η Εθνική Σχολή Δικαστικών Λειτουργών στη Θεσσαλονίκη στις 14 και 15 Μαρτίου 2019 με γενική θεματική «Ζητήματα εκτέλεσης ποινών – ποινικές δικονομικές ακυρότητες»).

Το χωρίς αμφιβολία εδραιωθέν αλλά και συνεχώς αναπτυσσόμενο διαχρονικά κοινωνικοπολιτικό φαινόμενο της παγκοσμιοποίησης, απόρροια του οποίου είναι η διεθνοποίηση και στο έγκλημα, ως προς δε την Ευρωπαϊκή Ένωση οι διαρκώς στενότερες σχέσεις μεταξύ των Κρατών-Μελών αυτής σε συνδυασμό με τις μεγάλες και πολύ συχνές σήμερα μετακινήσεις πληθυσμών, αναδεικνύουν μία απτή αλλά και συνήθη πραγματικότητα στο χώρο του εφαρμοσμένου Ποινικού Δικαίου. Δηλαδή να εκδίδεται σε ένα κράτος μια εκτελεστή ποινική απόφαση και ο καταδικασθείς να κατοικεί ή να διαμένει σε άλλη χώρα. Εδώ ανακύπτει –κατά αναγκαία νομική ακολουθία- το ζήτημα του τρόπου εκτέλεσης αυτών των αποφάσεων, οι οποίες εκδόθηκαν από ποινικό δικαστήριο μίας χώρας και σε άλλη βρίσκεται η κατοικία ή η διαμονή, έστω και προσωρινή, του καταδικασθέντος. Αρχικά το εσωτερικό δίκαιο των κρατών, όπως στην Ελλάδα τα άρθρα 436-456 ΚΠΔ περί εκδόσεως, και εξελικτικά διεθνείς συμβάσεις μετά την κύρωσή τους με νόμο στη χώρα μας κατ'άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, επιχείρησαν να ρυθμίσουν αυτό το ζήτημα. Εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης μάλιστα το **Ευρωπαϊκό Ένταλμα Σύλληψης** αρχικά και μεταγενέστερα, 10 χρόνια μετά, ο **N. 4307/2014** περί αμοιβαίας αναγνώρισης ποινικών αποφάσεων, που ομολογουμένως αποτέλεσαν προχωρημένης ενωσιακής ωριμότητας θεσμικά πλαίσια δικαστικής συνεργασίας, ρύθμισαν πλέον ολοκληρωμένα τη διαδικασία εκτέλεσης της παραπάνω κατηγορίας ποινικών αποφάσεων.

Ο τελευταίος μάλιστα παραπάνω νόμος, τα άρθρα του οποίου 1-22 ρυθμίζουν, εκτός των άλλων, την αναγνώριση και την εκτέλεση από την Ελλάδα μίας ποινικής απόφασης, που εκδόθηκε σε άλλο Κράτος-Μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και που επιβάλλει στερητική της ελευθερίας ποινή ή στερητικό της ελευθερίας μέτρο ασφαλείας, αποτελεί ενσωμάτωση στο εθνικό μας δίκαιο της σχετικής με το θέμα αυτό απόφασης-πλαίσιο 2008/909 του Συμβουλίου της 27^{ης} Νοεμβρίου 2008, όπως ήδη ισχύει. Κεντρικός πυρήνας αυτής είναι η θεσμική υλοποίηση και εφαρμογή της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης ποινικών αποφάσεων που επιβάλλουν στερητικές της ελευθερίας ποινές ή μέτρα στερητικά της ελευθερίας για το σκοπό της εκτέλεσής τους στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Για καλύτερη και ευχερέστερη κατανόηση του τρόπου που λειτουργεί στην πράξη το θεσμικό πλαίσιο που προσδιορίζεται κατ'αρχήν από το Ευρωπαϊκό Ένταλμα Σύλληψης και τον προαναφερθέντα κατόπιν σημαντικό

N.4307/2014 κατά τα προεκτεθέντα, θα επιχειρήσουμε να αναλύσουμε την αντιμετώπιση από την ελληνική έννομη τάξη ενός ιστορικού, δηλαδή παραδείγματος πραγματικού ως περιστατικού, που απασχόλησε τα ελληνικά δικαστήρια της ουσίας αλλά εν τέλει και τον Άρειο Πάγο. Αυτό αφορούσε ακριβώς στην εκτέλεση μίας αλλοδαπής ποινικής απόφασης στη χώρα μας, που είναι και η θεματική της εισήγησης. Αφού πρώτα σκιαγραφήσουμε το πώς οι ελληνικές δικαστικές αρχές υλοποίησαν στην πράξη το παραπάνω θεσμικό πλαίσιο των νομοθετημάτων που προαναφέρθηκαν κατά την αντιμετώπιση του συγκεκριμένου στη συνέχεια παραδείγματος, θα εξετάσουμε κατόπιν πιο αναλυτικά τις επί μέρους διατάξεις, που οι σχετικές με το εν λόγω ζήτημα αποφάσεις των δικαστηρίων εφάρμοσαν. Αυτή η σχετικά μάλλον αντίστροφη ως προς την συνήθη συστηματική πορεία μιας εισήγησης ανάλυση θα βοηθήσει στην ευχερέστερη και καλύτερη κατανόηση του νομοθετικού μηχανισμού της αναγνώρισης και εκτέλεσης αλλοδαπών ποινικών αποφάσεων στην Ελλάδα.

Ως χαρακτηριστικό για τη θεματική μας ενότητα παράδειγμα που αντιμετώπισαν τα ελληνικά δικαστήρια τίθεται προς συζήτηση το παρακάτω ιστορικό, ελαφρώς τροποποιημένο, για τις ανάγκες της καλύτερης κατανόησης του θέματος. Το γερμανικό ποινικό δικαστήριο του Μονάχου με αμετάκλητη απόφασή του καταδίκασε τον κατηγορούμενο σε ποινή στερητική της ελευθερίας 4 ετών χωρίς μετατροπή αυτής σε χρηματική ποινή για κλοπές κατ'εξακολούθηση. Οι γερμανικές δικαστικές αρχές εξέδωσαν δυνάμει αυτής της απόφασης Ευρωπαϊκό Ένταλμα Σύλληψης κατ'αυτού με σκοπό την σύλληψή του και την προσαγωγή του ενώπιόν τους, διότι ο καταδικασθείς βρισκόταν στο έδαφος άλλου Κράτους-Μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ειδικότερα σ' αυτό της Ελλάδας. Το Ευρωπαϊκό αυτό Ένταλμα Σύλληψης εκδόθηκε προκειμένου να εκτελεστεί η ανωτέρω στερητική της ελευθερίας ποινή των 4 ετών κατ'άρθρο 1 § 1 περ. β του Ν. 3251/2004 περί Ευρωπαϊκού Εντάλματος Σύλληψης. Ο ανωτέρω αμετακλήτως καταδικασθείς από το γερμανικό δικαστήριο ζήτησε από την ελληνική δικαστική αρχή, που ήταν αρμόδια να αποφασίσει για την εκτέλεση του Ευρωπαϊκού Εντάλματος Σύλληψης, και εν προκειμένω από το Συμβούλιο Εφετών Θεσσαλονίκης, να αρνηθεί την εκτέλεσή του κατά τα άρθρα 12 περ. ε' και 18 § 1 του ίδιου νόμου, μη συγκατατιθέμενος στην προσαγωγή του στις γερμανικές αρχές. Για την αιτιολόγηση αυτού του αιτήματός του πρόβαλε τον ισχυρισμό ότι, επειδή κατοικεί ο ίδιος μόνιμα στην Ελλάδα με την οικογένειά του, πρέπει να

εφαρμοσθεί εδώ η περίπτωση ε΄ του άρθρου 12 του ίδιου ως άνω νόμου 3251/2004, που αποτελεί δυνητικό λόγο απαγόρευσης της εκτέλεσης του Ευρωπαϊκού Εντάλματος Σύλληψης. Περαιτέρω επιδίωξη του εκζητουμένου καταδίκου ήταν η κατ'αυτού ποινή του γερμανικού δικαστηρίου **να εκτελεστεί στην Ελλάδα**.

Αναφορικά με το ανακύψαν αυτό ζήτημα παρατηρούμε στη συνέχεια τα ακόλουθα. Στο άρθρο 12 του Ν. 3251/2004 ορίζονται οι περιπτώσεις που η δικαστική αρχή, η οποία αποφασίζει για την εκτέλεση του Ευρωπαϊκού Εντάλματος Σύλληψης, μπορεί να αρνηθεί την εκτέλεσή του. Μεταξύ των λόγων αυτών περιλαμβάνεται και εκείνος της περίπτωσης ε΄, σύμφωνα με την οποία η δικαστική αρχή που αποφασίζει για την εκτέλεση του Ευρωπαϊκού Εντάλματος Σύλληψης μπορεί να αρνηθεί την εκτέλεσή του, αν το Ευρωπαϊκό Ένταλμα Σύλληψης έχει εκδοθεί προς το σκοπό της εκτέλεσης ποινής ή μέτρου ασφαλείας στερητικών της ελευθερίας, εφόσον ο εκζητούμενος κατοικεί ή διαμένει στην Ελλάδα και η χώρα μας αναλαμβάνει την υποχρέωση να εκτελέσει, δηλαδή εδώ στην Ελλάδα, την ποινή ή το μέτρο ασφαλείας, σύμφωνα με τους ποινικούς της νόμους.

Κατά την έννοια της τελευταίας αυτής διάταξης η ελληνική δικαστική αρχή που είναι αρμόδια να αποφασίζει για την εκτέλεση του Ευρωπαϊκού Εντάλματος, προκειμένου να αποφασίσει αν θα κάνει χρήση του ως άνω δυνητικού λόγου άρνησης εκτέλεσής του, οφείλει αρχικά να προσδιορίσει αν ο εκζητούμενος κατοικεί ή διαμένει στην Ελλάδα, οπότε και εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της εν λόγω διάταξης. Στη συνέχεια και μόνον εφόσον η δικαστική αυτή αρχή διαπιστώσει ότι το πρόσωπο αυτό κατοικεί ή διαμένει στην Ελλάδα, οφείλει επιπροσθέτως να εκτιμήσει αν υπάρχει εύλογο συμφέρον, που να δικαιολογεί την εκτέλεση στην Ελλάδα της ποινής που επιβλήθηκε σ'αυτόν, δηλαδή στον εκζητούμενο, από το δικαστήριο του άλλου Κράτους που εξέδωσε το Ευρωπαϊκό Ένταλμα Σύλληψης. Συνακόλουθα για την εκτέλεση ποινής στην Ελλάδα που επέβαλε δικαστήριο άλλου Κράτους-Μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης και για την οποία έχει εκδοθεί Ευρωπαϊκό Ένταλμα Σύλληψης, αναγκαία αρχικά προϋπόθεση είναι ο εκζητούμενος να κατοικεί ή να διαμένει στην Ελλάδα, εκτός και αν είναι ημεδαπός, οπότε πάλι ισχύουν τα ανωτέρω, περί εκτελέσεως της ποινής στη χώρα μας σύμφωνα πλέον με το άρθρο 11 περ. στ΄ του ίδιου ως άνω νόμου 3251/2004.

Γεννάται εδώ το ερώτημα πότε θεωρείται ότι ο εκζητούμενος κατοικεί ή διαμένει στην Ελλάδα, ώστε να συντρέξει η προϋπόθεση του άρθρου 12 περ.

ε΄ του ίδιου νόμου, που επιτρέπει τη δυνατότητα εκτέλεσης στην Ελλάδα αλλοδαπής απόφασης, η οποία επέβαλε στον εκζητούμενο ποινή ή και μέτρο ασφαλείας που στερούν την ελευθερία. Στην εισηγητική έκθεση του Ν. 3251/2004 για το Ευρωπαϊκό Ένταλμα Σύλληψης διευκρινίζεται ότι πρόσωπα που κατοικούν στην Ελλάδα νοούνται εκείνα που η διαμονή τους έχει το στοιχείο της μονιμότητας. Ένας εκζητούμενος κατοικεί στην Ελλάδα, αν έχει εδώ την πραγματική κατοικία του και διαμένει σ΄ αυτήν, εφ΄ όσον μετά από σταθερή παραμονή ορισμένης διάρκειας δημιούργησε δεσμούς παρόμοιους προς εκείνους που δημιούργησε ένας κάτοικος. Για να διαπιστωθεί περαιτέρω αν στη συγκεκριμένη περίπτωση υφίστανται μεταξύ του εκζητουμένου και της Ελλάδας δεσμοί, που να οδηγούν στο συμπέρασμα ότι το πρόσωπο αυτό διαμένει στη χώρα μας (ως δεύτερη διαζευκτικά προϋπόθεση), η δικαστική αρχή εκτέλεσης του Ευρωπαϊκού Εντάλματος Σύλληψης απαιτείται να προβεί σε συνολική εκτίμηση διαφόρων αντικειμενικών στοιχείων, που χαρακτηρίζουν τη συγκεκριμένη περίπτωση του εκζητουμένου, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγονται η διάρκεια, η φύση και οι συνθήκες παραμονής του στη χώρα μας, καθώς και οι οικογενειακοί και οικονομικοί δεσμοί του με το κράτος εκτέλεσης, δηλαδή την Ελλάδα. Κατόπιν αυτών και εφόσον κριθεί ότι συντρέχουν οι ως άνω προϋποθέσεις και ο εκζητούμενος έχει εύλογο συμφέρον να ζητήσει να εκτελεστεί στην Ελλάδα η ποινή που του έχει επιβληθεί από αλλοδαπό δικαστήριο Κράτους-Μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης και για την έκτιση της οποίας εκδόθηκε το Ευρωπαϊκό Ένταλμα Σύλληψης, οι ελληνικές δικαστικές αρχές έχουν την ευχέρεια να μην παραδώσουν τον εκζητούμενο στο Κράτος, οι δικαστικές αρχές του οποίου εξέδωσαν το Ευρωπαϊκό Ένταλμα, αλλά να διατάξουν την εκτέλεση της ποινής που του έχει επιβληθεί με την αλλοδαπή απόφαση και η εκτέλεση αυτής να γίνει στην Ελλάδα και σύμφωνα με τους ελληνικούς ποινικούς νόμους.

Αυτό το θεσμικό πλαίσιο υιοθέτησε και προσδιόρισε και η απόφαση 800/2015 του Αρείου Πάγου σε Συμβούλιο, (Ποιν.Χρον. 2016, σ. 270) καθόσον επρόκειτο σ΄ αυτή την περίπτωση για εκτέλεση στην Ελλάδα αλλοδαπής ποινικής απόφασης και συγκεκριμένα δικαστηρίου άλλου Κράτους-Μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Αυτή μάλιστα η εκτέλεση, όπως ήδη τονίσθηκε, πραγματοποιείται μέσω Ευρωπαϊκού Εντάλματος Σύλληψης.

Κρίσιμο περαιτέρω ζήτημα, που ως επακόλουθο των παραπάνω στη συνέχεια ανακύπτει, είναι πώς επακριβώς θα εκτελεστεί η αλλοδαπή απόφαση στην Ελλάδα, δηλαδή ποια είναι η αληθής έννοια της διάταξης της περ. ε΄ του άρθρου 12, αλλά και της παρόμοιας της περ. στ΄ του άρθρου 11 (επί ημεδαπού εκζητουμένου) του Ν. 3251/2004 για το Ευρωπαϊκό Ένταλμα Σύλληψης, σύμφωνα με τις οποίες η ποινή που επιβλήθηκε κατά τα προεκτεθέντα με την αλλοδαπή απόφαση και που η Ελλάδα αναλαμβάνει την υποχρέωση να την εκτελέσει, θα εκτελεστεί σύμφωνα με τους **ΠΟΙΝΙΚΟΥΣ ΤΗΣ ΝΟΜΟΥΣ**. Κατ'αρχήν χωρίς καμία αμφιβολία ως νόμοι της χώρας μας που οπωσδήποτε θα εφαρμοσθούν κατά την εκτέλεση στην Ελλάδα της ποινής της αλλοδαπής απόφασης είναι οι διατάξεις του Ν. 2776/1999 δηλαδή του Σωφρονιστικού Κώδικα. Εδώ αξίζει να σημειωθεί ότι ενόψει λ.χ. και της υπ'αρ. Φ92.22/76 και από 12-12-2013 απόφασης –χαρακτηριστικής για την περίπτωση μας- του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΔΔΑ), με την οποία κρίθηκε ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 3 της ΕΣΔΑ λόγω έκτισης ποινής καταδίκου σε κατάσταση κράτησης στην Ελλάδα υπό συνθήκες μη συμβατές με αυτό το άρθρο, έχοντας υποστεί αυτός λόγω των συνθηκών κράτησης ταπεινωτική μεταχείριση, η πολιτεία οφείλει συνεχώς να λαμβάνει μέτρα έτσι ώστε οι συνθήκες κράτησης να μην προσβάλλουν την αξία του ανθρώπου σύμφωνα με την επιταγή του άρθρου 2 § 1 του Συντάγματός μας. Επίσης οι ελληνικοί νόμοι για την απόλυση υπό όρο κατά τα άρθρα 105 και επ. ΠΚ μπορούν να εφαρμοσθούν μόνον εφόσον, μετά ενημέρωσή τους, συναινούν οι δικαστικές αρχές του κράτους έκδοσης της αλλοδαπής απόφασης, όπως ευθέως συνάγεται από τα άρθρα 5 § 2 και 15 § 4 του Ν.4307/2014, οι διατάξεις των οποίων εφαρμόζονται αναλογικά και στο Ευρωπαϊκό Ένταλμα Σύλληψης σύμφωνα με το άρθρο 19 του ιδίου Νόμου. Έτσι σύμφωνα με τις ίδιες διατάξεις, αν οι δικαστικές αρχές του κράτους που επέβαλαν την ποινή με την αλλοδαπή απόφαση, μετά την εν λόγω ενημέρωσή τους από τις ελληνικές δικαστικές αρχές δεν συμφωνούν για τη χορήγηση στον καταδικασθέντα απόλυσης υπό όρο κατά το ελληνικό δίκαιο, ο εισαγγελέας του δικαστηρίου που εξέδωσε την αλλοδαπή απόφαση μπορεί να ανακαλέσει τη διαδικασία της εκτέλεσης της ποινής στη χώρα μας, οπότε ο καταδικασθείς με την αλλοδαπή απόφαση καθίσταται πλέον φυγόποινος κατά το μη εκτιθέν μέρος της.

Όσον αφορά όμως τη μορφολογία της ποινής που επέβαλε η αλλοδαπή απόφαση η νομολογία του Αρείου Πάγου υιοθέτησε την ορθή άποψη ότι αυτή η ποινή δεν επιτρέπεται να αλλοιωθεί ως προς τα χαρακτηριστικά της κατά την εκτέλεσή της στη χώρα μας. Αξίζει να σημειωθεί εδώ ότι η σχετική με το θέμα απόφαση 105/2015 του Αρείου Πάγου (Ποιν.Χρον. 2016, σ. 279) εμπεριέχει τις εξής πολύ ενδιαφέρουσες σκέψεις : Η ποινή, όπως αυτή απαγγέλθηκε από τις δικαστικές αρχές του κράτους που εξέδωσαν το Ευρωπαϊκό Ένταλμα Σύλληψης, εκτίεται στο κράτος εκτέλεσης αυτής –και εδώ εννοεί την Ελλάδα- χωρίς να είναι δυνατή οποιαδήποτε μεταβολή της απόφασης αυτής συνεπώς και η μετατροπή της σε χρηματική ποινή, αν αυτή είχε απαγγελθεί ως αμετάτρεπτη, αφού μια τέτοια μετατροπή της στερητικής της ελευθερίας ποινής συνιστά ουσιώδη μεταβολή της αρχικής αλλοδαπής απόφασης. Και τούτο –συνεχίζει το σκεπτικό της Αρεοπαγητικής απόφασης- διότι το κράτος εκτέλεσης (εδώ η Ελλάδα) με την ανάληψη της εκτέλεσης της ποινής που επιβλήθηκε με την αλλοδαπή απόφαση δεν ασκεί ίδια ποινική εξουσία αλλά διευκολύνει την άσκηση μιας αλλοδαπής δικαιοδοτικής εξουσίας στο πλαίσιο της διακρατικής συνεργασίας σε ποινικές υποθέσεις. Και αυτό γίνεται χωρίς να είναι δυνατή η μετατροπή της ποινής που επιβλήθηκε ως αμετάτρεπτη στον εκζητούμενο στο κράτος έκδοσης του Ευρωπαϊκού Εντάλματος Σύλληψης, όπως ρητά έκρινε περί αυτού και η Επιτροπή Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην έκθεση της Επιτροπής βάσει του άρθρου 34 της απόφασης-πλαίσιο του Συμβουλίου της 13^{ης} Ιουνίου 2002 για το Ευρωπαϊκό Ένταλμα Σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των Κρατών-Μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Έτσι σύμφωνα με την ίδια απόφαση του Αρείου Πάγου, που λαμβάνεται και ως χαρακτηριστικό παράδειγμα για το θέμα μας, σε περίπτωση που ημεδαπός, ο οποίος εκδόθηκε σε άλλη χώρα με Ευρωπαϊκό Ένταλμα Σύλληψης υπό τον όρο της διαμεταγωγής του στην Ελλάδα προς έκτιση της ποινής που θα του επιβληθεί με την αλλοδαπή απόφαση, καταδικαστεί από τις δικαστικές αρχές του κράτους έκδοσης του Ευρωπαϊκού Εντάλματος Σύλληψης σε ποινή στερητική της ελευθερίας, η οποία δεν έχει μετατραπεί σε χρηματική και εν συνεχεία διαμεταχθεί στην Ελλάδα προς έκτιση της ποινής του, δεν μπορεί να ζητήσει από τις δικαστικές αρχές του τόπου εκτέλεσης, δηλαδή της χώρας μας, τη μετατροπή της ποινής φυλάκισης σε χρηματική. Και τούτο διότι οι δικαστικές αρχές της Ελλάδας, εδώ ως κράτους εκτέλεσης, όπως ήδη επισημάνθηκε, δεν έχουν τέτοια δικαιοδοσία.

Ούτε βέβαια υπό την μορφή αντιρρήσεων κατά το άρθρο 565 ΚΠΔ το αρμόδιο ελληνικό δικαστήριο, δηλαδή το Τριμελές Πλημμελειοδικείο του τόπου έκτισης της ποινής, μπορεί να ερευνήσει τις προϋποθέσεις μετατροπής της ποινής σε χρηματική, αφού το δικαστήριο αυτό περιορίζεται μόνον στην εξέταση ζητημάτων σχετικών με την εκτελεστότητα της απόφασης που προέκυψαν κατά την εκτέλεση αυτής, τέτοιο δε ζήτημα δεν αποτελεί η μετατροπή ποινής σε χρηματική, η οποία αφορά στην επιβολή της ποινής και όχι στην εκτέλεσή της.

III

Οι ανωτέρω σκέψεις, στις οποίες κατέληξε με την παρουσιασθείσα 105/2015 ως άνω απόφασή του ο Άρειος Πάγος, είναι απολύτως εναρμονισμένες με τις διατάξεις του άρθρου 9 του παραπάνω Ν.4307/2014, στον οποίο και κάνουν αναφορά. Το άρθρο αυτό πραγματεύεται την αναγνώριση από την Ελλάδα αλλοδαπής ποινικής απόφασης και ειδικότερα Κράτους-Μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, την εκτέλεσή της και την προσαρμογή της ποινής, όταν κατά το νόμο αυτόν η αμετάκλητη αυτή απόφαση που επιβάλλει ποινή ή μέτρο ασφαλείας στερητικά της ελευθερίας διαβιβάζεται **απ'ευθείας στη χώρα μας, χωρίς τη διαδικασία έκδοσης Ευρωπαϊκού Εντάλματος Σύλληψης**. Σύμφωνα με την § 1 του ίδιου άρθρου ο εισαγγελέας πρωτοδικών του τόπου της συνήθους διαμονής του καταδικασθέντος εντός προθεσμίας 90 ημερών από την παραλαβή της αλλοδαπής απόφασης δικαστηρίου Κράτους-Μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης αναγνωρίζει με διάταξή του την απόφαση και λαμβάνει αμελλητί κάθε απαραίτητο μέτρο για την εκτέλεση της ποινής, εκτός αν συντρέχει κάποιος από τους λόγους μη αναγνώρισης της απόφασης και μη εκτέλεσης της ποινής, που προβλέπει περιοριστικά το άρθρο 10, όπως για παράδειγμα αν η εκτέλεση της ποινής θα ήταν αντίθετη προς την αρχή *Ne bis in idem* ή αν η προς εκτέλεση ποινή έχει παραγραφεί κατά τους ελληνικούς ποινικούς νόμους. Ιδιαίτερα σημαντικές για το θέμα μας είναι περαιτέρω οι διατάξεις των παραγρ. 6 και 7 του άρθρ. 9 του ίδιου Νόμου 4307/2014. Ειδικότερα κατά τη ρητή επιταγή της § 7, που είναι απολύτως εναρμονισμένη με όσα ήδη έχουν προεκτεθεί, η στερητική της ελευθερίας ποινή, η οποία καταγνώσθηκε με την αλλοδαπή απόφαση δικαστηρίου Κράτους-Μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης ως αμετάτρεπτη και εκτελείται στη χώρα μας, δεν μπορεί στην Ελλάδα να μετατραπεί σε χρηματική ποινή. Εδώ επισημαίνεται ότι με την παραπάνω

105/2015 απόφαση του Αρείου Πάγου κρίθηκε επίσης ότι η διάταξη αυτή της § 7 του άρθρ. 9 Ν.4307/2014 περί απαγορεύσεως της εν λόγω μετατροπής δεν αντίκειται στην συνταγματική αρχή του άρθρ. 4 του Συντάγματος περί της ισότητας των Ελλήνων πολιτών ενώπιον του νόμου, με το σκεπτικό ότι η έκτιση της ποινής για όλους όσοι εκτίουν την ποινή τους στο ελληνικό κράτος είτε αυτή επιβλήθηκε από τις δικαστικές αρχές της Ελλάδας είτε απ΄αυτές του κράτους έκδοσης της απόφασης, αυτή η έκτιση γίνεται σύμφωνα με την ελληνική νομοθεσία, δηλαδή επειδή η ελληνική νομοθεσία εφαρμόζεται για την έκτιση στην Ελλάδα οποιασδήποτε ποινής.

Τέλος σύμφωνα με την § 6 του ίδιου άρθρου σε περίπτωση που η διάρκεια της ποινής της αλλοδαπής απόφασης υπερβαίνει το ανώτατο όριο ποινής που προβλέπεται για παρόμοιες αξιόποινες πράξεις σύμφωνα με τους ελληνικούς ποινικούς νόμους, ο κατά τόπο αρμόδιος εισαγγελέας πρωτοδικών εισάγει σχετική αίτηση ενώπιον του αρμοδίου τριμελούς πλημμελειοδικείου, το οποίο μπορεί να προσαρμόσει την προς εκτέλεση ποινή. Η προσαρμοσμένη μ΄αυτή τη διαδικασία ποινή δεν μπορεί να είναι κατώτερη από το ανώτατο όριο της ποινής, που προβλέπεται στην Ελλάδα για παρόμοιες αξιόποινες πράξεις. Για παράδειγμα, αν η αμετάκλητη απόφαση δικαστηρίου Κράτους-Μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης επιβάλλει ποινή φυλάκισης 3 ετών για πράξη, η οποία στη χώρα μας τιμωρείται ως υπεξαίρεση στη βασική της μορφή κατ΄άρθρο 375 § 1 εδ. α΄ Π.Κ., δηλαδή με ποινή φυλάκισης μέχρι 2 ετών, το Τριμελές Πλημμελειοδικείο μπορεί να προσαρμόσει αυτή ως φυλάκιση 2 ετών κατά το ελάχιστο όριο. Επίσης κατά την § 8 του ίδιου άρθρου η κατά τα προεκτεθέντα προσαρμοσμένη στην Ελλάδα ποινή δεν μπορεί να είναι βαρύτερη από την ποινή που επιβλήθηκε με την αλλοδαπή απόφαση στο κράτος έκδοσής της ως προς τη φύση ή τη διάρκειά της. Εδώ πρέπει να διευκρινισθεί με έμφαση ότι, όπως ήδη έχει επισημανθεί, με τον νεότερο αυτό Νόμο, τον 4307/2014, και ειδικότερα με τις διατάξεις των άρθρων του 1-22 ρυθμίζεται αναλυτικά η διαδικασία της **απ΄ευθείας** αναγνώρισης και εκτέλεσης από την Ελλάδα μιας αμετάκλητης σύμφωνα με το άρθρο 2 αυτού απόφασης, που εκδόθηκε σε ένα άλλο Κράτος-Μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και επιβάλλει στερητική της ελευθερίας ποινή ή στερητικό της ελευθερίας μέτρο ασφαλείας αλλά και αντίστροφα, με κύριο εδώ χαρακτηριστικό **χωρίς την έκδοση και μεσολάβηση Ευρωπαϊκού Εντάλματος Σύλληψης**. Αν βέβαια έχει εκδοθεί και τέτοιο Ένταλμα, που αφορά φυσικά σε εκτέλεση ποινής, οι διατάξεις αυτές κατ΄αρχήν εφαρμόζονται

αναλόγως σύμφωνα με το άρθρο 19 του ιδίου Νόμου, εφόσον κατά το ίδιο άρθρο δεν είναι αντίθετες με τις παραπάνω αναλυθείσες ήδη διατάξεις των άρθρων 11 περ. στ και 12 περ. ε' του Ν.3251/2004 για το Ευρωπαϊκό Ένταλμα Σύλληψης. Έτσι για παράδειγμα στις δύο αυτές περιπτώσεις απαγόρευσης ή δυνητικής απαγόρευσης αντιστοίχως εκτέλεσης του Ευρωπαϊκού Εντάλματος Σύλληψης, δηλαδή επί εκζητουμένου ημεδαπού κατά το άρθρο 11 ή κατοικούντος ή διαμένοντος στην Ελλάδα κατά το άρθρο 12, επίσης αντιστοίχως, σύμφωνα ήδη με όσα προεκτέθηκαν, την διάταξη εδώ για την εκτέλεση της ποινής στην Ελλάδα της αλλοδαπής απόφασης δεν θα την εκδώσει ο κατά τα άρθρα 3 § 1 και 9 § 1 Ν. 4307/2014 εισαγγελέας πρωτοδικών αλλά η δικαστική αρχή η αρμόδια να αρνηθεί την εκτέλεση του Ευρωπαϊκού Εντάλματος Σύλληψης, δηλαδή το συμβούλιο εφετών, εφόσον μάλιστα ο εκζητούμενος δεν συγκατατίθεται στην προσαγωγή του στην αλλοδαπή αρχή.

IV

Κατόπιν όλων αυτών τα οποία ήδη εκτέθηκαν, η σημαντική διαφορά ανάμεσα στις δύο διαδικασίες εκτέλεσης στην Ελλάδα ποινής ή μέτρου ασφαλείας στερητικών της ελευθερίας, που επιβλήθηκαν με αλλοδαπή απόφαση Κράτους-Μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δηλαδή μεταξύ αυτής του Ευρωπαϊκού Εντάλματος Σύλληψης και της διαδικασίας του νεότερου Ν. 4307/2014 και η οποία διαφορά πρέπει να εξαρθεί, είναι η εξής : Αν η αναγνώριση και εκτέλεση στην Ελλάδα τέτοιας ποινικής απόφασης δικαστηρίου Κράτους-Μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης γίνεται απ'ευθείας και χωρίς την έκδοση Ευρωπαϊκού Εντάλματος Σύλληψης, δηλαδή μέσω των διατάξεων του Ν. 4307/2014, αρμόδια αρχή για την αναγνώριση αυτή και την εκτέλεση της ποινής είναι ο εισαγγελέας πρωτοδικών, στην περιφέρεια του οποίου ο καταδικασθείς έχει τη συνήθη διαμονή του σύμφωνα με το άρθρο 3 § 1 του ιδίου Νόμου. Αν όμως έχει μεσολαβήσει για την εκτέλεση της ποινής της αλλοδαπής απόφασης έκδοση Ευρωπαϊκού Εντάλματος Σύλληψης, η όλη διαδικασία ανήκει κατά περίπτωση στην αρμοδιότητα του εισαγγελέα εφετών, του προέδρου εφετών ή του συμβουλίου εφετών, κατά τις διακρίσεις του άρθρου 9 του Ν. 3251/2004.

Συνοψίζοντας τα παραπάνω δεδομένα, εδώ πρέπει να διευκρινιστεί με έμφαση ότι μέσω έκδοσης Ευρωπαϊκού Εντάλματος Σύλληψης μπορεί να εκτελεστεί στη χώρα μας ποινή που επέβαλε αλλοδαπή απόφαση

δικαστηρίου Κράτους-Μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις περιπτώσεις των άρθρων 11 περ. στ' και 12 περ. ε' του Ν. 3251/2004, που ρυθμίζει τα του Ευρωπαϊκού Εντάλματος Σύλληψης. Πρόκειται για τις περιπτώσεις εκείνες που το συμβούλιο εφετών, ως αρμόδια δικαστική αρχή που αποφασίζει για την εκτέλεση του Ευρωπαϊκού Εντάλματος Σύλληψης, όταν ο εκζητούμενος δεν συγκατατίθεται να προσαχθεί στο κράτος έκδοσης του Εντάλματος, αρνείται την εκτέλεσή του προς έκτιση στερητικής της ελευθερίας ποινής ή προς υλοποίηση στερητικού της ελευθερίας μέτρου ασφαλείας, δηλαδή αρνείται η εκτέλεση αυτών να γίνει μέσω της προσαγωγής του εκζητουμένου στο κράτος έκδοσης του Εντάλματος. Αυτή η άρνηση, υποχρεωτική ή δυνητική, νοείται αν ο εκζητούμενος προς εκτέλεση ποινής ή μέτρου ασφαλείας είναι αντιστοίχως ημεδαπός ή αλλοδαπός που κατοικεί ή διαμένει στην Ελλάδα και η χώρα μας σε αμφότερες τις περιπτώσεις αναλαμβάνει την υποχρέωση να εκτελέσει την ποινή ή το μέτρο ασφαλείας σύμφωνα με τους ποινικούς της νόμους κατά την προεκτεθείσα έννοια αυτών.

V

Από όσα ήδη αναλύθηκαν προκύπτει ότι ο σχετικά νεότερος Νόμος 4307/2014 περί αμοιβαίας αναγνώρισης και εκτέλεσης ποινικών αποφάσεων εντός Ευρωπαϊκής Ένωσης προάγει ένα πολύ πιο ευέλικτο θεσμικό πλαίσιο **άμεσης και απ'ευθείας εκτέλεσης ποινικών αποφάσεων**, όταν σε άλλο Κράτος-Μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης εκδίδεται η καταδικαστική απόφαση και σε άλλο κατοικεί ή διαμένει ο καταδικασθείς. Εδώ, στα πλαίσια της διαδικασίας που εισάγει ο νεότερος αυτός νόμος, ενσωματώνοντας, όπως ήδη λέχθηκε, στο εθνικό μας δίκαιο την προαναφερθείσα απόφαση-πλαίσιο, δεν μεσολαβεί Ευρωπαϊκό Ένταλμα Σύλληψης αλλά **απ'ευθείας** ο εισαγγελέας του δικαστηρίου του κράτους έκδοσης της αλλοδαπής ποινικής απόφασης αποστέλλει αυτήν προς εκτέλεση στον εισαγγελέα πρωτοδικών του τόπου της συνήθους διαμονής του καταδικασθέντος στην Ελλάδα. Αυτή η διαβίβαση της αλλοδαπής απόφασης προς έκτιση της ποινής ή προς υλοποίηση του μέτρου ασφαλείας στην Ελλάδα ενεργοποιείται είτε αυτεπαγγέλτως είτε κατόπιν αίτησης της αρμόδιας αρχής του κράτους εκτέλεσης (στη θεματική μας της Ελλάδας) είτε κατόπιν αίτησης του καταδικασθέντος προς την αρμόδια αρχή του κράτους εκτέλεσης της απόφασης, χωρίς αυτές οι αιτήσεις να γεννούν υποχρέωση του εισαγγελέα του κράτους έκδοσης της απόφασης να προβεί

στην εν λόγω διαβίβαση στη χώρα μας της αλλοδαπής απόφασης, αλλά έχει αυτός διακριτική ευχέρεια να αποφασίσει σχετικά.

Στο σύστημα αυτό της απ'ευθείας εκτέλεσης των αλλοδαπών ποινικών αποφάσεων στην Ελλάδα επιτυγχάνεται ακόμη μεγαλύτερη ευελιξία και ταχύτητα στην εκτέλεσή τους με την πρόβλεψη από το Νόμο 4307/2014 συνεννοήσεων, διαβουλεύσεων και συμφωνιών μεταξύ του εισαγγελέα του κράτους έκδοσης της απόφασης και του Έλληνα εισαγγελέα, ως του κράτους εκτέλεσης, πάνω σε λεπτομέρειες για την εκτέλεση των αλλοδαπών ποινών (ή και λοιπών μέτρων). Σημειώνεται ότι τέτοια πρόβλεψη για παρόμοιες απ'ευθείας συνεννοήσεις, διαβουλεύσεις και συμφωνίες μεταξύ των δικαστικών αρχών Κρατών-Μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης στα πλαίσια ανακριτικών ερευνών θεσμοθετείται και στο Νόμο 4489/2017 για την Ευρωπαϊκή Εντολή Έρευνας.

Η προς εκτέλεση αλλοδαπή ποινική απόφαση κατά την διαβίβασή της στον εισαγγελέα πρωτοδικών πρέπει να συνοδεύεται από το προβλεπόμενο στο άρθρο 4 της παραπάνω απόφασης-πλαίσιο πιστοποιητικό. Ο τύπος και το περιεχόμενο αυτού του πιστοποιητικού προσδιορίζονται στο παράρτημα Ι του Ν. 4307/2014. Σ' αυτό μεταξύ άλλων πιστοποιούνται το δικαστήριο που εξέδωσε την προς εκτέλεση απόφαση, το πότε αυτή κατέστη αμετάκλητη με μνεία μάλιστα συγκεκριμένης ημερομηνίας, καθώς και τα πλήρη στοιχεία ταυτότητας του καταδικασθέντος. Την αλλοδαπή ποινική απόφαση μαζί με το εν λόγω πιστοποιητικό τα παραλαμβάνει ο αρμόδιος κατ' άρθρο 9 § 1 του Ν. 4307/2014 εισαγγελέας πρωτοδικών του τόπου της συνήθους διαμονής του καταδικασθέντος στην Ελλάδα. Τα παραπάνω αρκούν για την εκτέλεση της αλλοδαπής απόφασης στη χώρα μας, στα πλαίσια του Νόμου 4307/2014 ως προς την τυπική νομιμότητά της. Από ουσιαστικής πλευράς πρέπει να επισημανθεί ότι οι θεσμοί τόσο της αμνηστίας όσο και της χάριτος μπορούν να ενεργοποιηθούν και να χορηγηθούν αυτά τα ευεργετήματα στον καταδικασθέντα τόσο από το κράτος έκδοσης της αλλοδαπής απόφασης όσο και από το κράτος εκτέλεσης αυτής, που αν τέτοιο είναι η χώρα μας θα εφαρμοσθούν το Ελληνικό Σύνταγμα, ήτοι το άρθρο 47 αυτού, που ρυθμίζει τη χάρη και την αμνηστία και οι σχετικοί ελληνικοί νόμοι κατά τα άρθρα 18 § 1 και 15 § 1 Ν.4307/2014. Επανάληψη της διαδικασίας όμως επιτρέπεται να αποφασισθεί μόνον από τις δικαστικές αρχές του κράτους έκδοσης της απόφασης που επέβαλε την ποινή και που εκτελείται στη χώρα μας με το υπό συζήτηση θεσμικό πλαίσιο, σύμφωνα με τη ρητή επιταγή της 2^{ης} παραγρ. του

άρθρου 18 του ίδιου Νόμου. Η ρύθμιση αυτή είναι εναρμονισμένη απόλυτα με τη νομική φύση αυτής της διαδικασίας, αφού το δικαστήριο του κράτους έκδοσης της απόφασης είναι αυτό που εκδίκασε την υπόθεση και επέβαλε την ποινή ή το μέτρο ασφαλείας που στερούν την ελευθερία.

VI

Αν βέβαια με την αλλοδαπή απόφαση δικαστηρίου άλλου Κράτους-Μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχει επιβληθεί ποινή με αναστολή ή ποινή υπό όρους ή εναλλακτική κύρωση, προβλέπουσα ορισμένες υποχρεώσεις, ή απόλυση υπό όρους με την έννοια του άρθρου 24 του ίδιου Ν. 4307/2014, εφαρμόζονται με αντίστοιχη ευελιξία τα άρθρα 23-40 αυτού. Και στην τελευταία αυτή περίπτωση αρμόδια αρχή για την αναγνώριση της εν λόγω αλλοδαπής απόφασης, την επιτήρηση των μέτρων αναστολής και των εναλλακτικών κυρώσεων, αφού η Ελλάδα είναι το κράτος εκτέλεσης της απόφασης, είναι πάλι ο εισαγγελέας πρωτοδικών του τόπου της συνήθους διαμονής στη χώρα μας του καταδικασθέντος, σύμφωνα με το άρθρ. 25 § 1 του ίδιου ως άνω Νόμου. Εδώ οι περιπτώσιολογικές ρυθμίσεις αυτών των τελευταίων ζητημάτων νομοθετικά αποτελούν ενσωμάτωση στο εθνικό μας δίκαιο της απόφασης-πλαίσιο 2008/947 του Συμβουλίου της 27-11-2008 σχετικά με την εφαρμογή της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης ποινικών αποφάσεων που προβλέπουν την αναστολή της εκτέλεσης της ποινής ή απόλυση υπό όρους με σκοπό την επιτήρηση των μέτρων αναστολής και των εναλλακτικών κυρώσεων στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Και σ' αυτές τις διαδικασίες προβλέπεται δυνατότητα προσαρμογής των μέτρων αναστολής, της διάρκειάς τους ή των εναλλακτικών κυρώσεων, όταν αυτά είναι ασυμβίβαστα με το εθνικό μας δίκαιο και η Ελλάδα είναι το κράτος εκτέλεσης της σχετικής μ' αυτά αλλοδαπής απόφασης.

Περί της προσαρμογής αυτής προνοεί το άρθρο 31 του Ν. 4307/2014 που ενσωμάτωσε στο εθνικό μας δίκαιο τις παρ. 1, 2 και 3 του άρθρου 9 της πιο πάνω απόφασης-πλαίσιο. Σύμφωνα λοιπόν μ' αυτές τις διατάξεις, εάν η φύση ή διάρκεια των μέτρων αναστολής ή των εναλλακτικών κυρώσεων ή η διάρκεια της περιόδου αναστολής είναι ασυμβίβαστες με το εθνικό μας δίκαιο, ο εισαγγελέας πρωτοδικών του τόπου της συνήθους διαμονής του καταδικασθέντος εισάγει και εδώ σχετική αίτηση ενώπιον του κατά τόπον αρμοδίου τριμελούς πλημμελειοδικείου, το οποίο τις προσαρμόζει σύμφωνα με τη φύση και τη διάρκεια των μέτρων αναστολής και των εναλλακτικών

κυρώσεων που προβλέπονται στο εθνικό μας δίκαιο για τις ίδιες αξιόποινες πράξεις. Το προσαρμοσθέν μέτρο αναστολής ή η προσαρμοσθείσα εναλλακτική κύρωση πρέπει να αντιστοιχούν στο μέγιστο δυνατό βαθμό προς το μέτρο ή την κύρωση που έχουν επιβληθεί από το δικαστήριο του κράτους, όπου εκδόθηκε η αλλοδαπή απόφαση. Δηλαδή εδώ επιχειρείται ένας συγκερασμός του εθνικού μας δικαίου, αφού η Ελλάδα είναι η χώρα εκτέλεσης της αλλοδαπής απόφασης άλλου Κράτους-Μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, με το δίκαιο του κράτους αυτού έκδοσης της ποινικής απόφασης, το οποίο δίκαιο εφάρμοσε η τελευταία για την επιβολή του προς προσαρμογή μέτρου αναστολής ή της προς προσαρμογή εναλλακτικής κύρωσης. Σ' αυτή την αντιστοιχία προτεραιότητα θα έχει η φύση και η μορφολογία του μέτρου ή της εναλλακτικής κύρωσης που έχει επιβληθεί από το δικαστήριο του κράτους που εξέδωσε την αλλοδαπή απόφαση. Σύμφωνα με τις ίδιες διατάξεις όταν το μέτρο αναστολής ή η εναλλακτική κύρωση ή η περίοδος αναστολής προσαρμόζονται διότι έχουν διάρκεια που υπερβαίνει τη μέγιστη προβλεπόμενη από το εθνικό μας δίκαιο, η διάρκειά τους δεν μπορεί να είναι κατώτερη της μέγιστης διάρκειας που προβλέπεται για αντίστοιχες αξιόποινες πράξεις σύμφωνα με το εθνικό μας δίκαιο. Αυτό το μέτρο πρέπει να τηρήσει το κατά τα ανωτέρω τριμελές πλημμελειοδικείο στην περί προσαρμογής απόφασή του.

Περαιτέρω ρητά ορίζεται στην § 3 του ίδιου πιο πάνω άρθρου ότι το μέτρο αναστολής ή η εναλλακτική κύρωση ή η περίοδος αναστολής που έχει προσαρμοσθεί, δεν μπορεί να έχει αυστηρότερο χαρακτήρα ή μεγαλύτερη διάρκεια σε σχέση με την απόφαση την αλλοδαπή του κράτους έκδοσής της.

VII

Τέλος αν πρόκειται για καταδικαστική απόφαση δικαστηρίου άλλου κράτους εκτός Ευρωπαϊκής Ένωσης, η δυνατότητα εκτέλεσης της ποινής στην Ελλάδα εξαρτάται από την κατά περίπτωση ισχύουσα ως προς αυτό το ζήτημα διακρατική διεθνής σύμβαση που κυρώθηκε με Νόμο στη χώρα μας. Αυτές οι περιπτώσεις τέτοιας δυνατότητας είναι πολύ περιορισμένες, όπως λ.χ. ισχύει με την κυρωθείσα με το Ν. 2313/1995 Σύμβαση μεταξύ Ελλάδας και Αλβανίας για την αμοιβαία εκτέλεση ποινικών αποφάσεων. Δηλαδή στο μέγιστο αυτό αριθμό τέτοιων διακρατικών συμβάσεων της Ελλάδας με άλλα κράτη εκτός Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν υπάρχει θεσμικό πλαίσιο, όπως αυτό που αναλύθηκε, για την εκτέλεση στην Ελλάδα των αλλοδαπών –εκτός

Ευρωπαϊκής Ένωσης- ποινικών αποφάσεων, αλλά ισχύει και εφαρμόζεται η διαδικασία έκδοσης του εκζητούμενου για την εκτέλεση της ποινής στην αλλοδαπή, όπως αυτή η διαδικασία ρυθμίζεται στην κατά περίπτωση διεθνή σύμβαση που κύρωσε με νόμο η χώρα μας ή και στα άρθρα 436-456 ΚΠΔ, υπό την μορφή δηλαδή της προσαγωγής του εκζητουμένου ενώπιον των αλλοδαπών αρχών έκδοσης της καταδικαστικής απόφασης.

VIII

Καταλήγοντας και συναξιολογώντας τα προεκτεθέντα διαπιστώνουμε ότι με το σύγχρονο θεσμικό πλαίσιο που συνθέτουν το Ευρωπαϊκό Ένταλμα Σύλληψης και ο νεότερος Νόμος 4307/2014 εντός των πλαισίων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, διευκολύνεται σημαντικά η εκτέλεση στη χώρα μας ποινικών αποφάσεων δικαστηρίων άλλων Κρατών-Μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης και αντίστροφα με δύο παράλληλα θετικές παραμέτρους, τη ρητή αναφορά για τη προάσπιση των θεμελιωδών δικαιωμάτων του καταδικασθέντος (άρθρο 1 § 2 Ν. 3251/2004) και το σεβασμό στο εθνικό μας δίκαιο.
